

Viero, proč jste si zvolila hagioterapii v rámci své léčby?

„No, slyšela jsem od holky na detoxu, abych na ní chodila, že je to prej zajímavý a vede to chlap.“

Co tím myslíte, zajímavý chlap?

„No, já neměla představu, jen jsem to prostě slyšela, ale když jsem pana doktora viděla, tak jsem si řekla, že holky měly pravdu...“

V čem?

„Že je pan doktor prostě jinej, než chlapy, co jsem dosud potkala... Je čistej, mluví jako mimozemšťan... Ne, to jsem řekla blbě, spíš mluví tak chytře, má to srovnaný, je milej, bere nás vážně, ne že jsme fetky... I se nás ptá, na různý věci...“

Na jaké?

„Prostě z našeho feťáckého života... Jaký jsme měli mezi sebou vztahy, no je to směšný mluvit o vztazích na ulici... To je humus, tenhle život. On mě vždycky vyslechnul a neodsuzoval, spíš mě směřoval k tomu, abych sama přišla na to, co si z tohohle života chci odnést do své budoucnosti.“

Věděla jste vůbec, co je to hagioterapie?

„Ne, myslela jsem si, že je to nějaká ruční práce... Ale ta spolupacientka mi řekla, že je to o Bohu. Mně to bylo jedno, já už se chci z těch drog dostat, tak jestli to má být Bůh nebo štrikování, je mi to fuk.“

Jak dlouho teď chodíte na tuto terapii?

„Už dva měsíce. Ze začátku to bylo těžký, bylo mi ještě blbě a připadalo mi to ujetý... Ani jsem nebyla schopná o tom moc přemýšlet, ale asi na druhém sezení to bylo hustý.“

Co se dělo?

„Hrozně jsem brečela, bylo mi strašně líto, jak jsem si posrala život, teda hlavně

svým dcerám. Přišlo mi to už všechno beznadějný, holky mám odebraný, já na ulici, naši mě už nechtěj nikdy vidět. Všechno zbytečný. Než jsem přišla do blázince, vůbec mi to nedocházelo... Věděla jsem akorát, že takhle to dál nejde, ale to bylo všechno. Najednou mi došlo, jak to, že mě to vůbec nedošlo? “

Co tím myslíte?

„No, že jsem si třeba vůbec nevzpomněla na ty svoje děti, nebo co všechno jsem provedla. A najednou příběh z Bible, jak tam někdo jde obětovat syna... Chápete to? Přemýšlel o tom svém milovaném synovi, jestli ho obětuje a já to udělala se svýma dětma razdva. Jenže on to fakt chtěl udělat, ale nemusel, protože to byla jenom jeho zkouška, jestli má ten asi Abrahám rád Boha. Takže hepáč.“

Ale vždyť vaše holčičky jsou zdravé...

„To jo, ale já je vyměnila za drogy...“

To je ale dobře, že si to takhle uvědomujete...

„Myslela jsem, že na to nebudu mít sílu ani vlastně jestli to chci, protože jsem si myslela, že stojím za hovno a celej život stojí za hovno a že by bylo lepší skočit...“

Jak to máte teď?

„No, já nevím, ale když jsem byla malá, tak jsem jezdila za dědou na Moravu, chodili jsme spolu do kostela, protože babička umřela, než jsem se narodila. A děda mi říkal, že do toho kostela začal chodit, když babička umřela, aby se nezbláznil. No a já to mám vlastně teď stejně... Taky tu chodím do kostela a s panem doktorem si čtem z Bible, jeden příběh a několikrát a vždycky tam někdo něco objeví a jde to do současnosti napasovat... Já už tolik nebrečím, ale jede mi to v hlavě i večer. Něčemu nerozumím, styděla jsem se i zeptat...“

Viero, neodpověděla jste mi na to, jak to máte teď? Co se týká vašich holčiček?

„Jsem na to všechno sama, ale říkám si, že mi do toho nikdo nebude kecat... No, chtěla bych je mít u sebe. Strašně moc, ale jen tak to nepůjde... Teď je řada na mně, musím se léčit, přemýšlím, že půjdu do komunity... Paní sociální mi říkala, že je jedna komunita církevní.“

Proč uvažujete o církevní komunitě?

„Nevím jistě, ale když už jsem tady začala přemýšlet o tom Bohu nebo o něčem, že je, tak jsem si myslela, že bych v tom mohla pokračovat. Možná si myslím, že bych potřebovala, aby mě někdo pomohl...“

Nerozumím...

„No, když budu hodná, tak by se mi mohlo začít dařit. Mít holky u sebe, ale to je jasný, nesmím brát, musím nějak začít pracovat, bydlet a tak.“

Co všechno jste pro to schopná udělat? Máte reálnou představu?

„Tak už trochu jo. Nejdřív musím abstinovat, já jsem totiž, jak jsem vám říkala na začátku o té oběti, jak jsem strašně brečela, tak jsem si to potom poskládala jinak, než na začátku... Já jsem si tak říkala, že když obětuju ty drogy, tak to může být zase moje zkouška... Když to zvládnou bez drog, tak dokážu, že to myslím vážně začít znovu. Reálnou představu teď mám, chci se dlouho léčit... Zkusit abstinovat taky nějakou dobu venku, pracovat, najít si bydlení a hlavně se dohodnout s pěstounama mejch dětí na návštěvách a třeba mi je začnou i půjčovat, když budu v pořádku. Holky si musej na mě taky zvyknout, teď už je to přes rok, co jsem je neviděla.“

Vraťme se, Viero, k té hagioterapii... Myslíte si, že hagioterapie vám pomohla k tomu, abyste našla jiný smysl života, než život na drogách?

„No, to jak jsem tam seděla a byla vystresovaná, na začátku, tak mi to lítalo kolem hlavy. Později jsem viděla, že blbě na tom nejsem jenom já, i holky na hagioterapii jsou v prdeli, ale taky ty postavy z tý Bible to měly těžký a nějak to zvládaly...“

Já jsem přestala hlavně řešit, že je to třeba vymyšlený, ale ten můj život je takový peklo, tak proč by ty příběhy z Bible nemohly být doopravdy? Tak tomu fakt věřím, dědovi to taky pomohlo, já si jen tak říkám, že bych chtěla, aby Bůh byl, protože pak mám šanci, že když budu dělat něco dobrýho, tak by se mi taky mohlo stát něco dobrýho. Ale ne jako že jsem vychcaná, ale že to fakt chci a snad konečně v tom životě něco myslím vážně.“

Viero, chtěla byste na hagioterapii chodit častěji, než jednou týdně?

„To jo, mě baví jenom skupiny na sedmičce, ale hagioterapie mi dává asi víc, já na skupině hodně přemýšlím o sobě, to jo, ale nezajímá mě ty kecy ostatních... V tom kostele je něco, co na mě působí tak nějak jinak. Taky mám pocit, že pan doktor nás fakt

poslouchá a pak zareje do živýho.

„Teď už to zvládám, myslím na ty témata třeba celý zbytek dne a někdy i v noci. Taky fakt poslouchám holky, jak tam tak sedíme a někdy ty témata pochopím, až pan doktor zajede hloubš a teď to začne lítat...“

Co pro vás bylo to zajet hloubš? Máte na mysli nějaké téma?

„No právě jich mám ažaž. Tak třeba pocit viny, že jsem strašná dcera, matka, vůbec, že jsem strašný člověk, fakt zrůda. Jenom jsem všem všechno sebrala a nikomu nic nedala.“

Dala jste přeci svým dětem život?

„To jo, já je vlastně vůbec nechtěla, z toho mám taky depky, holky jsou asi fajn, ale vím, že jsem je strašně milovala, když se narodily... I jsem se snažila na začátku si nalhat, jak mě pomohly od těch drog, ale je to hovadina. Je to furt dokola, samé lhaní, samý podvod, už jsem v tom strašně dlouho.“

Přijde mi, že dneska dobře vidíte svoji životní situaci. Máte dojem, že vás v tom ovlivnila sezení v kostele s panem doktorem Remešem?

„Já si myslím, že jo, ale nevím, jestli mě ovlivnilo víc to, co on říká a nebo to, co tam čtete...“

To ano, ale přece to je to samé...

„To jo, ale jinak... Pan doktor je sympaťák a tak nějak líp mu rozumím, než co čtete. Ze začátku jsem měla dojem, že je to mimo mísu, jakože to není ani česky. Teď mi to už nepřijde.“

Takže to, že tomu rozumíte, v tom hraje roli, že chodíte pravidelně na tuto terapii?

„Jasně, bylo mi i blbě, nachcípaná jsem byla strašně, ale nešla jsem na ošetření, abych mohla jít do kostela. Prostě mě to přitahuje, to prostředí, pan doktor, nejsme tam sprostý, já jsem ještě nic nezažila tomu podobnýho. Snad jen jednou Vánoce u dědy byly takový jako vznešený.“

Ještě se vás chci zeptat, jestli víc rozumíte své závislosti díky hagioterapii?

„Nerozumím závislosti, jako tak - proč zrovna já? Ale chápu to tak, že je to nějaká

moje zkouška, kterou musím zvládnout. Sice nevím, co bude a co by bylo, kdybych byla v tom v fetu.“

Viero, plánujete po skončení léčby navštěvovat v rámci doléčování hagioterapii?

„Jo, to jsem si i říkala, ale mám před sebou komunitu, tak nevím, co pak bude dál... Ale až budu končit, tak se chci s panem doktorem domluvit, jestli bych se mu potom mohla ozvat a poprosit ho, když to půjde, že bych za ním chodila do kostela. Vlastně by to bylo super, ale já musím teď dělat věci postupně a popořádku.“

Pacientka MARIE (53 let), 20 let pije alkohol, čtvrtá léčba, VŠ, 2 dospělé děti, nejdelší abstinence 2, 5 roku.

Marie, jste na pavilonu 7 na léčbě už po několikáté. V této léčbě jste si zvolila hagioterapii jako součást své léčby. Navštěvovala jste hagioterapii i v předešlých léčbách?

„Ano, už od první léčby, a to je před 13-ti lety, jsem začala chodit na tuto terapii. Tenkrát jsem si myslela, že musím věřit v Boha, abych ji mohla navštěvovat, ale to tak není.“

Proč jste si hagioterapii zvolila tenkrát a proč teď?

„V první léčbě jsme měly na výběr buď ruční práce, košíky, keramiku, korálky nebo rehabilitační cvičení a koně. Ani jedno z toho mě nebaví. Já jsem spíš humanitně zaměřený člověk, tak mě ta hagioterapie zajímala, ale jak říkám, myslela jsem si, že bude problém v tom, že nejsem věřící... Já si sice myslím, že něco nad námi je, ale nikdy jsem o tom moc nepřemýšlela. Naši nás k tomu ani nevedli, takže jsem Boha znala jenom z knížek. Za komunistů to vlastně ani neexistovalo. Je ale fakt, že jsem na koleji bydlela se spolužačkou, která věřila, byla z věřící rodiny, ale moc jsme se o tom nebavily, jen si pamatuju, že to byla hrozně hodná holka a strašně skromná.“

V té první léčbě mě hagioterapie naprosto uchvátila, ta atmosféra toho kostela a je pravda, že pan doktor Remeš se mi hrozně líbil, já snad do něj byla i zamilovaná. No, a to jsem se pak hodně soustředila na něj a na to, aby si mě všimnul, takže jsem se hlavně soustředila na to, abych neříkala blbosti, ale unikala mi asi podstata věci... Hlavně jsem se hezky oblíkla a namalovala, aby mi to slušelo, je to srandovní, když si na to vzpomenu. V dalších léčbách už to bylo jiný...“

V čem myslíte jiný?

„No, už jsem pochopila, že na charismatického pana doktora nemá cenu dělat oči, ale opravdu se soustředit na témata, která probíráme. Úplně jsem tou terapií žila, přemýšlela jsem o tom, že začnu věřit v Boha. Když jsem to říkala svým dětem, tak si myslely, že mě ten chlast úplnězničil. Ale já jsem cítila, že by to mohla být cesta, která mi pomůže k abstinenci. O tom jsem vlastně přesvědčená dodnes. Jenže já nejsem vůbec důsledná v tom co chci. Vždycky začnu pít. Ale co je perfektní je to, že mi hagioterapie pomohla v tom, že když jsem přemýšlela o doléčování, tak jsem začala chodit na *Anonymní alkoholiky*. Myslím si, že bez hagioterapie bych se nikdy nerozhodla pro tento typ doléčování. Je to jiný na těch áčkách, ale to prostředí je podobné. Opravdu si myslím, že mě hagioterapie dovedla k áčkám.“

Myslím, že i přes své recidivy funguju docela dobře, protože si pomáháme navzájem a vlastně při každé mé recidivě mě do léčby dotáhne někdo z áček.“

Marie, stejně se vás musím ještě zeptat na pana doktora. Zkuste mi říct, někoho vám připomínal?

„Přesně takhle jsem si vysnila svého prince. Úplně mi do toho pan doktor zapadal... Fyzicky i duševně. Byla jsem z toho vedle... Teď už to mám snad jinak. Přestala jsem snít...“

Kdybyste mi, Marie, měla říct, v čem vás hagioterapie nasměrovala nebo za co zásadního byste jí poděkovala?

„Tak to musím chvíli přemýšlet... No, určitě jsem začala o životě přemýšlet trochu jinak. Já jsem měla pořád pocit, že mi někdo ubližuje... Třeba v práci, ale vlastně jsem byla vždycky pasivní. Měla jsem v sobě strašnou sebelítost, ale nikdy jsem pro změnu nic neudělala. Teda kromě toho, že jsem se po práci napila. Takhle jsem to měla i ve vztazích. Raději jsem chlastala, než abych cokoli řešila. Pak z toho byly jenom pocity viny... S tím jsme s panem doktorem pracovali i s tím, že jsem špatný člověk. Fakt s tím bojuju pořád, ale už si na to dokážu alespoň odpovědět. A začínám s tím konečně něco dělat. Za co zásadního bych jí poděkovala je asi to, že se musím spoléhat sama na sebe a že se ty křivdy děly a budou dít a já musím ty věci hlavně řešit a ne pít. Pochopila jsem, že mlčením nic nezmůžu, vážím si fakt víc obyčejných věcí. Dřív jsem si vůbec neuvědomovala, jaké mám štěstí, že mám zdravé děti, prostě jsem to brala jako samozřejmost a ta samozřejmost byla u spousty dalších věcí... Asi nejvíc bych panu doktorovi poděkovala za význam slova pokora. Tak to jsem neměla. Snažím se naplnit to slovo - třeba jsem se naučila poděkovat za každý den, hlavně ten ve střízlivosti.“

Mluvíte o pokoře, o vině, sebelítosti, o závislosti. Zkuste mi na základě vašich zkušeností z hagioterapie říct konkrétně v čem vás to ovlivnilo do reálného života?

„Tak já musím asi nejdřív asi začít u té závislosti. I když bych to měla vzít postupně... Pocity sebelítosti jsem měla, co si pamatuju. Mám mladšího brácha a naši ho oba hodně upřednostňovali. Bylo mi to strašně líto, ale nikdy jsem se na to rodičů nezeptala... Tak jsem se upnula na svoji kamarádku, ale tak někdy kolem maturity jsme se pohádaly a vlastně od té doby jsem už pořádně žádnou kamarádku neměla.“

Co se mezi vámi stalo?

„No, vyčetla mi, že jsem jí pořád za zadkem a stejně chodím oblíbená a dělám si i

vlasy jako ona.“

A byla to pravda?

„Jo, byla, ale přiznala jsem si to až vlastně teď už nevím, v které léčbě, ale bylo to určitě v průběhu terapie v kostele. Dostali jsme se na závislost i jinak... Fakt mi to do té doby nedošlo. Takže to jsem zase u té sebelítosti a vlastně i u závislosti.

No a když jsem se rozvedla, tak jsem se strašně upnula na děti, všechnu svoji bolest jsem házela na ně, vyčítala jsem i to, když šli k tátovi. Děkala jsem scény, ale to bylo v době, kdy už jsem pila. Děti se ode mě odstěhovali hned po maturitě a měli jsme i období, kdy se mi třeba měsíc neozvaly. A já jim taky ne. Pila jsem a litovala se.

Já jsem s nimi po těch mých léčbách o tom mluvila, nejdřív nechtěly, ale potom snad viděli, že se snažím něco měnit, tak mě k sobě pustily, ale trvalo to. Snažím se dohánět, co jsem pokazila. Oni dneska vidí, že se opravdu snažím o tu abstinenci, volám každému z nich pravidelně a snad vidí, že mám o ně zájem. Když chci za nima přijít na návštěvu, tak se zeptám a nekňourám, jak bylo mým zvykem. S dcerou mám vztah víc komplikovaný, ona má problém pochopit to moje pití. Už se na ni ale nezlobím, chápu to. Syn mi řekl jasně, že pokud budu pít, tak mám u něho dveře zavřené. Fakt to беру, i když si pamatuju, že když mi to řekl poprvé, tak jsem se samozřejmě napila. Jo, a to je to, co chci říct - většinu kritiky jsem dřív řešila napitím. Opravdu se dneska snažím přemýšlet, co tím způsobím i těm mým nejbližším. To jsem nikdy neřešila. Vlastně to byla moje msta a bláhově jsem si myslela, že mě někdo polituje a ještě to pochopí. To moje sobectví nemělo hranic, divím se, že ta moje dcera se synem nedali ode mě ruce pryč.

Je to hrozně těžký, když vám to tu říkám, ale já jsem ráda, že o tom dneska můžu normálně mluvit a hlavně se snažím to změnit. Taky mi vlastně došlo, že mi hodně pomáhalo při těch sezeních moje spoluklientky. On nás totiž pan doktor Remeš při té terapii tak navedl, že jsme o těch věcech mluvily tak otevřeně, že to bylo až neuvěřitelné... A já jsem najednou viděla, že každá z nás má pocity viny a řeší smysl života a má sebelítost. A tam mi právě docházelo, že tu svojí změnu musím alespoň začít.“

A v čem tu změnu vidíte?

„Jak jsem říkala, vztahy s dětma mám dnes daleko lepší, ale nechci se teď chválit, ale i děti mi říkaly, že jsem se změnila a když mám recidivu a skončím tady v blázinci, tak za mnou chodí na návštěvy i na rodinnou terapii a to v prvních dvou léčbách nebylo.

Taky jsem se změnila třeba v požadavcích na sebe, co se týká zaměstnání. Už nejsem tak posedlá svojí kariérou. Prostě piju, tak i umím říct v práci, jak to se mnou je. Vlastně po těch zkušenostech se mnou jsem vděčná za jakoukoli práci, musela jsem si uvědomit, že nemůžu chtít víc, než dávám. Nevím proč, často přemýšlím, proč se to tak stalo apod., ale to není proč, ale proč ne...

Co já jsem pro tu věc vlastně udělala? Při jednom sezení v kostele jsem tuhle otázku od pana doktora dostala... A bohužel jsem musela říct, že jsem se dlouhá léta jenom vezla, nic pro nikoho jsem nedělala. A z každého neúspěchu jsem obviňovala svoje okolí, později jsem to řešila pak chlastem.“

Pomohla vám hagioterapie srovnat si svoje hodnoty?

„Tak to beze sporu... Štve mě na tom to, že jsem na spoustu věcí přišla pozdě. Dneska je pro mě hlavní zdraví, nejen moje abstinence, ale taky pro moje okolí, snažím se i chápat druhé lidi, ale hlavně je nehodnotím. V tom jsem byla přeborník, hlavně když jsem se napila. Taky vnímám maličkosti, ty jsem vůbec neviděla... „

Marie, mluvila jste o tom, jak se jste přehodnotila svoje priority. Ale myslíte si, že život, jaký jste žila, byl nějakou zkouškou nebo osud?

„Nad tím jsem hodně přemýšlela a myslím si, že obojí. Když jsme si při hagioterapii četli z Bible, tak jsem to vnímala hodně silně, vždyť to byly tak neuvěřitelné příběhy, že to tak musím vnímat. Já vůbec nepochybuji o tom, že by si to někdo vymyslel. Na všechny příběhy z Bible jsme našli vysvětlení a to, co se děje v současnosti, tak je taky neuvěřitelné a děje se to.

Mně se to vysvětlení o té zkoušce vlastně líbilo, protože mi to pomáhá ze sebe smýt alespoň ten pocit viny. Ale hlavně jsem pochopila, že když nebudu nic dělat, tak se vůbec nic nezmění, prostě se upiju a šmytec... A kde je moje zodpovědnost? K dětem, ke svému životu, k okolí...“

Chtěla bych se vás, Marie, ještě zeptat, máte přeci jenom srovnání s jinými terapiemi. Chtěla byste docházet na sezení do kostela s panem doktorem Remešem častěji než jednou týdně?

„Pro mě je to stěžejní program v léčbě, opravdu. Já mám ráda i skupiny, ale tuhle terapii bych si přála mít vícrát. Já miluju tu atmosféru, ten přístup pana doktora, ono to takhle vypadá, že si tam jen tak čteme a povídáme, ale to je jinak... Ty večery po této terapii... Těch slz a toho, jak jsem byla protivná na okolí a vzteklá a taky že už tam chodit nebudu, že mi to za to nestojí, ale vlastně jsem si pak říkala, že tahle terapie je z nějakého důvodu. Že je skvělé, že se nám někdo takhle věnuje, to jsem vlastně chtěla říct, že jsem ze začátku vůbec nechápala, proč to ten pan doktor s námi dělá... Nechtěl, abychom začaly věřit v Boha, jen chtěl, abychom přemýšlely a byly samy sebou. Kdo to vlastně po nás v životě chce?

Taky jsem si uvědomila, že i za ty následky mojeho chování si musím nést sama.

V tom jsem se taky změnila, už to nehledám okolo sebe, taky někdy ještě ano, no, je to těžký. V téhle léčbě i přemýšlím, že bych se s panem doktorem domluvila, jestli bych mohla po léčbě docházet k němu dál na terapii do kostela. K nám na hagioterapii chodí absolventky léčby a pomáhá jim to v abstinenci i po léčbě.“

Chápu to dobře, Marie, že chcete po léčbě dál docházet na hagioterapii?

„Tak to určitě. Nevím, jak mi to bude vycházet časově, ale snad se s panem doktorem domluvím, i když nebudu moct chodit každý týden. Já opravdu chci využít všechno, co je pro mě důležitý a funguje to na mě, abych už konečně abstinovala.“

Marie, ještě bych se ráda vrátila na začátek našeho rozhovoru. Jak jste říkala, že jste do pana doktora asi zamilovala... Jak jste to myslela?

„No, já jsem vždycky chtěla za partnera takovýho oduševnělýho chlapa, hlavně chytrýho a aby jsem se na něj mohla ve všem spolehnout, aby měl alespoň nějaké přestavy o životě. No a to pan doktor prostě splňoval, nebo mi to tak připadalo. Taky je fakt, že jsem od rozvodu neměla žádný delší vztah. Buď jsem pila a byl to chlap, který taky pil, nebo jsem byla střízlivá a byla jsem ráda, že nejsem sama... Ale první moje láska byl kluk, strašně citlivej, ale hlavně nesamostatnej, pořád se mě na všechno ptal... Nebyl hloupej, ale uzlík nervů.“

A Marie, váš manžel byl jakej?

„No to fakt nechápu, jak jsem s ním mohla být. Arogantní vejtaha, strašně blbej, měl ve všem pravdu...“

Proč jste si ho vzala, Marie, a žila s ním poměrně dlouho?

„Byla jsem po rozchodu se svojí první láskou, ten vztah trval 7 let... Odpromovala jsem, potkala jsem prvního blba u nás v práci, otěhotněla jsem a bylo. Pak jsem jen koukala... Je fakt, že jsem pila už víc než je zdrávo i v tom manželství. Myslela jsem si, že to bylo až po rozvodu...“

No fakt jsem se v té první léčbě do pana doktora zamilovala platonicky, asi jsem si myslela, že je to ten můj princ na bílém koni, co mě zachrání. Ale když o tom teď tak přemýšlím, tak to tak do určité míry je... Nasměroval mě na jinou cestu, než jsem šla... Jen tu lásku jsem nedostala.“

Marie, který terapeutický program v léčbě je ještě pro vás důležitý?

„Pro mě je opravdu nejdůležitější hagioterapie, ale skupiny jsou někdy taky výživný... Já to myslím tak, že někdy mě skupina fakt nezajímá. Je to třeba i tím, že mám nějakou averzi ke spoluklientce. Vím třeba, že lže a já to přestanu poslouchat, asi je to taky blbě, tenhle přístup, ale ten kostel má svoje kouzlo a jsem přesvědčená, že se tam lhát ani nedá a holky, co tam se mnou chodí mi prostě sedí.“

Slečna JOHANA (24 let), 8 let závislá na pervitinu, opiátech, benzodiazepinech, první léčba, ZŠ, má šestiletou dceru.

Johano, jste na svojí první léčbě, proč jste si zvolila hagioterapii jako součást své léčby?

„Já nevím, bylo to strašně rychlé. Před komunitou se dával dohromady nějaký seznam, kdo kam půjde, tak to na mě vyšlo... Mně to bylo úplně fuk, kam půjdu. Prostě jsem se ocitla v léčbě, tak mi přišlo všechno, že je tady šílený.“

Jak to myslíte, že šílený?

„Máma se mi starala o dceru, měla ji v předběžku. Teď to prej nezvládá, tak mi řekla, že buď se půjdu léčit, nebo malou dá do pěstounské péče. Tak jsem šla do léčby, aby holka byla u ní. Já jsem si řekla, že to vydržím ty tři měsíce.“

Jste v půlce léčby, dívala jsem se, že na hagioterapii docházíte pravidelně. Přece se na ni nemusíte hlásit, můžete si v té době zvolit úplně jinou terapii. Proč docházíte na hagioterapii?

„Tak hlavně nás tam chodí docela málo a líbí se mi, že je to v kostele a ten doktor je v pohodě.“

Doktor je v pohodě - jak to myslíte?

„Já nevím, no, tak je takovej hodnej, mluví a hezky se to poslouchá, někdy tomu nerozumím, taky se mě i ptal přímo na mě a moje problémy a vypadalo to, že to chápe a vůbec se netváří, že by se nás štítil. Já měla na základce učitele a pan doktor je mu podobnej, ten učitel byl nejvíc v pohodě, byl na mě hodnej a hlavně spravedlivej. To pan doktor je taky fér.“

Co se vám líbí na prostředí v kostele?

„Je tam klid... Po tom toužím, mít už konečně klid. Jsem unavená z těch drog, z mámy, ta na mě řve, jenom mě vidí. Mám hrozný průsery, skoro mě zavřeli nebýt amnestie... A v kostele, klid. Pan doktor je v klidu, mluví normálně, neřve. Jen tam musíme číst a přemejšlet, to mi nejde, na to nejsem vůbec stavěná.“

Vůbec o těch tématech nepřemýšlíte?

„Ale jo, teď trochu začínám... Četli jsme příběh a dostali jsme se k tomu, jestli umíme odpouštět. Musela jsem se smát, já jsem tak blbá, že jsem ani nevěděla, co to je.“

Myslíte ten význam toho slova?

„Jo, tak nějak celkově... Já si teď myslím, že já nikomu nemusím odpouštět, ale celej svět by měl odpustit mně.“

A kdybyste měla jmenovat konkrétní osoby, které by vám měly odpustit, tak by to byl kdo?

„Hlavně moje dcera, ale ta z toho doufám nemá ještě rozum. Máma, hlavně máma. Ta se se mnou fakt natrápila. Bylo mi to jedno... Teď je mi jí líto, někdy.“

Kdy vám to začalo být líto?

„No právě v tom kostele mi to docvaklo... Ale ne hned, až jsem to začala chápat. Jsem asi z toho fetu mimo. Už je to lepší.“

Johano, ještě je nějaké téma, o kterém jste do té doby nepřemýšlela a začala jste o něm přemýšlet, když jste byla na hagioterapii?

„O tom mým zku... životě. Vlastně nějak jsme zabrousili na to, jestli si vzít život, jestli vůbec máme na to právo... Mně je to asi úplně jedno, jestli mám právo si vzít život. Je to každého věc, když to nedává a chce tu nebejt, tak ať to skončí. Mně je to fuk, když chce... Já jsem sráč, já o tom taky přemejšlela, bylo by to řešení, ale to je přesně to, že zase čekám, aby to někdo udělal za mě.“

To myslíte někoho konkrétního?

„Tak třeba fet nebo když to poslouchám ty příběhy na hagioterapii, tak třeba by to mohl pro mě udělat ten nahoře... Ne, to jen kecám, jsem unavená a přijde mi to strašně složitý se z těch drog vymotat, jsem v tom dlouho, nemám dneska dobrej den, přijde mi to na nic ten můj život.“

Já to mám v hlavě pokurvený, tak jsem všechno chtěla mít, hlavně jsem pro něco nikdy neudělala nic. A teď jsem vyřízená, když vidím kolik toho mám před sebou... Tak proč mi kurva teď nikdo nepomůže. Já to myslím vážně, si dát život do kupy. Potřebovala bych taky nějaký zázrak...“

To by bylo ale strašně jednoduchý, ne?

„A proč ne? Mně by to bodlo. Sere mě to všechno, ptáte se na věci, o kterých jsem nikdy nepřemýšlela a ani nevím, jestli je dobře se v tom vrtat. Prostě se mi to buď podaří nebo ne.“

Johano, rozumím tomu dobře, že vlastně tak trochu očekáváte od hagioterapie, že když na ni chodíte, tak by se ve vašem životě mohl stát zázrak? A všechno by se vyřešilo bez vašeho přičinění?

„Bylo by to skvělý, to by byla úleva, ale i bych něco pro to udělala, to jsem tam v kostele pochopila, že to přání, když člověk má, jako opravdu, tak pak se i můžou dít hustý věci. Na skupinách furt meleme skoro jedno a to samý dokola... Tohle je aspoň věc, že si tak člověk i trochu ulítává a neslyší furt, ať mluvím konkrétně a co budou moje první kroky po léčbě... a doléčování a furt dokola.“

Mluvíte o terapeutických skupinách?

„Jo, přesně tak... Chodím tam už dopředu nasraná... Nechci mluvit před holkama, co je komu do toho, co jsem za xindl... Pak to ze skupin vytáhne někdo na kuřárně, to mě sere. Mně je úplně blbě z toho, když je skupina, je to třikrát tejdně, furt se mele o spouštěčích, chutích, doléčování, proč, co, jak? Nechci a nebudu o tom mluvit před holkama.“

Ale na hagioterapii mluvíte před holkama nebo ne?

„To je ale jiný...“

V čem?

„Je to v tom kostele jiný, prostě klid a ta atmosféra je super, všemu tam tak nějak věřím. Je to takový čistý, vůbec tam necítím nějaký sviňárny. Před holkama mluvím a ani se nestydím mluvit, i se pana doktora zeptám, když tomu nerozumím. Taky se to potom nerozebírá na kuřárně...“

Holky jsou někdy úplně hotový, když přijdeme z kostela na oddělení... Někdy i brečej.“

Vy to zvládáte jak, Johano? Myslím tím, vaše emoce jsou jaké po skončení hagioterapie?

„To je různý, ale moc ještě necítím bolest, jako tam uvnitř... Rozumíte? Třeba něco

říkám, fakt hroznýho a v duchu si říkám, jak to, že ani nebrečím? Mám to jak v mixéru... Točí se to dokola a já čumím... Jedině když mluvím o holce, tak mám na krajíčku...“

Je v léčbě pro vás ještě nějaký terapeutický program, který vás neštve?

„Tak třeba rozcvička, ale to nevím, jestli to je ten terapeutický program... Jo, neštve mě arteterapie. To jsem chodila na výtvarku, hezky jsem kreslila, to mě baví, ale zase nerozumím tomu, co ten terapeut v tom vidí. Jsou to pro mě kecy, nevěřím tomu, co v tom všichni viděj a hlavně jsou u toho všichni chytrý... No a hele, říkám, že mě tenhle program neštve a stejně říkám, jak mě sere... Takhle to mám - v mixéru...“

Johano, napadlo vás, že byste po léčbě chodila dál na hagioterapii?

„No to mě vůbec nenapadlo, já to tu chci prostě přežít a hagioterapie je pro mě světlý moment v tomhle psychu. Možná to říkám úplně blbě, já se prostě neumím vůbec soustředit ani vyjadřovat.“

Taky mám furt pocit, že to nedám, jsem jak jinej člověk. Ani si nepamatuju pořádně, jaká jsem byla. Jsem vysmažená, chvíli to mám nějak a za chvíli jinak, na holky i zbytečně vyjízďím.“

Simono, proč jste si v rámci léčby zvolila hagioterapii jako součást léčby?

„Já už jsem se s něčím podobným setkala v USA, žila jsem tam posledních šest let, vzala jsem si čechoamaričana, odjela za ním, ale už jsem měla problémy s pitím. Tam jsem po nějakém čase začala chodit na taková setkání alkoholiků, chodil tam za námi i farář, který nám nabízel v podstatě jako možnost léčby také hagioterapii. Jen to tam pokaždé vedl někdo jiný. Pro mě tam byla i jazyková bariéra, tak jsem se po čase na to vykašlala. Asi to bylo i tím, že jsem se rozpila. Ale tím chci říct, že jsem ani minutu neváhala se na hagioterapii přihlásit. Já když jsem hledala léčebnu, tak tahle terapie, pro moje rozhodnutí jít se léčit do Bohnic, byla naprosto zásadní.“

Splnilo to vaše očekávání?

„Bez diskuse... Pan doktor mě ohromil! Je hrozně sympatický, hezkej chlap, chytřej, nemluví zbytečnosti, není narcis, mluví laskavě, ale i tak, že se mi málem srdce zastavilo. Těžký otázky, těžká témata... Zvládá to empaticky a kultivovaně.“

Ted' jste, Simono, vyjmenovala několik vlastností a postřehů, které vás u pana doktora ohromily. Je to pro vás důležité?

„Je to pro mě strašně osobní. Mám tři děti, každé s jiným chlapem. Otcové mých dětí byli dva lékaři, jeden právník. Všichni tři jsou o 25 let starší než já. A teď jsme u toho. Všichni tři jsou sobci, arogantní náfukové, alkoholici, psychický násilníci. Mně asi nejvíc dostalo, když máme s panem doktorem terapii, že jsem si uvědomila to, že mi pořád bylo podsouváno, jaká jsem náročná, nevděčná mrcha, která honí chlapy. A bylo to tak, že jsem toužila jenom po tom, aby mě měl někdo konečně rád, alespoň trochu si mě vážil a byl nám oprou, když bylo potřeba. Tak proto mě pan doktor okouznil.“

Simono, vím, že řešíte v současné době poměrně náročnou životní situaci. Jak vám v ní hagioterapie pomáhá?

„Tak to jsou dvě roviny... Před léčbou jsem to měla naprosto jasné. Řekla jsem si, že se půjdu léčit, abych nepřišla o to mé nejmladší dítě, pak se rozvedu, spálím mosty a začnu znovu. Jenže... pan doktor mi dal úplně triviální otázku - jak jsem to řešila v předešlých vztazích a jak jsem s tím svým rozhodnutím byla spokojená? A byla jsem v pytlí... To je jedna věc. Ta druhá je otázka, nechci říci víry, ale dejme tomu - třeba desatera... Začala jsem o tom nějak víc přemýšlet z tohoto úhlu pohledu. Ted' jsem ve fázi rozhodování takové, že přemýšlím o tom, že se rozvádět nebudu, ale s manželem se

dohodnu, aby se v našem domě konečně dodělalo pořádně druhé patro a já se tam nastěhuju s dětma, manžel zůstane tam, kde je a myslím si, že nám to jenom prospěje. Manželovi je 71 let, je docela v pohodě, ale třeba za pár let bude potřebovat pomoc. Já si ho fakt brala z lásky, to že se to podělalo bylo fakt tím, že jsme oba hrozně chlastali. Manžel bude pít dál a tohle řešení mi přijde docela jako něco, co by mohlo fungovat.

Já teď už vím, že nemůžu mít doma chlast, to by byla cesta do pekel...”

Simono, jaká terapie je pro vás v léčbě ještě důležitá?

„Já se snažím si pro sebe vzít z každého programu co nejvíc pro sebe. Ale když tak nad tím přemýšlím, tak po hagioterapii je pro mě důležitá arteterapie, tam jsem našla teda taky věci... Skupiny jsou taky super, ale já jsem ve skupině s jednou vypitou alkoholičkou a když něco říkám, tak ona vždycky řekne, že bude hůř a já pak nemám vůbec chuť něco říkat. Ale moc mě teda baví, říkat na skupině těm druhým, co mají dělat. To mi fakt jde... No a to jsem nad tím musela pak přemýšlet, abych si uvědomila, že je to pro mě typické - radit druhým, než abych se zamyslela nad sebou... Jo, takže skupiny taky dobrý, ale nevím, co v tom kostele tak na mě působí. Já jsem opravdu po hagioterapii někdy hotová, ale někdy to je taková úleva a pocit naděje, že se mi chce strašně žít a abstinovat a začít dělat věci, které jsem chtěla a nikdy nedělala.“

Chtěla byste navštěvovat hagioterapii vícekrát, než jednou za týden?

„Tak to jsem myslím už naznačila, že ano. Pro mě je to stěžejní terapie, ještě před tím, než jsem nastoupila na sedmičku. Já jsem vám to ještě ani neřekla, ale nejenže jsem si uvědomila spoustu věcí, které pro mě nebyly důležité a důležité jsou, nebo alespoň jsou důležité pro moje nejbližší... „

Jaké věci máte na mysli?

„Tak třeba jsem si nikdy neuvědomila, že když ve vztazích pálím mosty, tak moje děti tahnu sebou a neřeším, jak jim je. Já to brala za bernou minci, že když to chci já, tak oni taky. Ale upřímně - asi mě to napadlo, protože když jsem pila, tak ta sebelítost tam byla, výčitky jsem měla strašný, teď ke konci jsem si myslela, že se opravdu zblázním.

Nebo jsem hrozně využívala svoje rodiče, vyčítala jim, že mají mého partnera vždycky radši než mě. No sakra, bylo to o tom, že si rozuměli, chodili spolu na kafe, protože nejenom že mají stejnou profesi, ale ještě ke všemu jsou stejně starý. Jsem sobec. Jedináček. Teď v sobě řeším taková témata jako je vina a trest a mám před sebou spoustu práce sama na sobě. Hagioterapie mě nasměrovala, tak mi i snad pomůže nasměrovat dál. A myslím to fakt vážně, že po léčbě bych chodila dál, pokud to půjde.

Jaká máte očekávání od hagioterapie po léčbě?

„Já se musím k sobě dostat ještě hloubš... Snažím se i teď, ale je to pro mě fakt hodně těžký. Na některý témata ještě nemám...“

Jaká témata máte na mysli?

„Jaká jsem matka... Chtěla jsem spáchat sebevraždu, další téma. Proč si vybírám partnery o tolik starší a pak s nima neumím žít? Proč piju, proč jsem na nějaký čas zavrhla duchovno a řešila jsem hlavně ty hmotné věci...“ Atd., atd...“

A jaká témata byste chtěla řešit ještě v léčbě?

„Tak téma na hagioterapii vždycky vyplyne z toho daného příběhu... Takže fakt neočekávám a jsem spokojená pokaždé i když mám pocit, že zrovna tohle téma není moje, tak se nakonec ukáže, že vlastně každé téma je moje. Oběť, odpuštění, smrt, vina, trest, rozhodnutí, pravda, svoboda, zázrak...“

Já si uvědomuju, že tahle témata kolem mě v životě lítala, ať to bylo třeba v literatuře, při výchově, vůbec při žití, ale nikdy jsem nenahmátla, abych si z toho něco vzala. Teď mi přijde opravdu, že jak si to tak v tom kostele říkáme, tak se ty emoce ve mně melou, to jo, ale současně to na mě působí jako hnojivo... No to je asi blbej výraz, ale teď mě nic výstižnějšího nenapadá.“

Zkuste to přesně popsat, ten účinek hnojiva?

„Jsem silnější, mluvím o věcech uvnitř sebe, jsem sebevědomější, cítím svobodu, hlavně v rozhodování, umím se nacítit do svých spolupacientek, chci strašně žít a ještě něco dobrého udělat, cítím radost, mám zpět zase svůj humor a optimismus, nechci nikoho soudit, což jsem dělala velmi často, hlavně v opilosti. Těch věcí je už takhle dost, ale jsem už unavená.“

Pavlo, řekněte mi, proč jste si vybrala hagioterapii jako jednu z možných terapií v léčbě závislosti žen?

„Já jsem už za svoji bohnickou kariéru zkusila všechny možné terapie, ale tuhle jsem si zvolila, protože na mě asi čekala jako poslední možnost. Já jsem o téhle terapii nikdy neuvažovala, do kostela jsem měla odpor i vstoupit, přišlo mi to nechutný...

Proč nechutný? Něco s tím máte spojeného?

„To jako přímo ne, ale nechápala jsem, že když teda je nějaký Bůh, tak se pak dějou takový hrozný věci...? Já když jsem v televizi viděla kostel a ty lidi, jak se modlí, tak mi z toho bylo blbě. Že všechno Bůh vyřeší a odmění a tak... Já měla strašný dětství, táta mě pohlavně zneužíval, máma dělala, že to nevidí... Furt na nás řval, pořád mi říkal, jak jsem k ničemu, jak jsem na hovno, jak nic neumím, atd., atd. A vlastně měl na konec pravdu, hajzl. A kde byl teda Bůh? Byla jsem dítě, mám s tím strašný problémy pořád. Jsem sama, nikoho nemám, nejsem schopná si najít partnera, vždycky mě jen mlátili...“

Tak jste něco v sobě překonala, že chodíte na hagioterapii pravidelně?

„No to přišlo asi samo. Nebo teda se něco stalo a já už mohla do toho kostela začít chodit.“

Co se stalo, Pavlo?

„Táta před dvěma měsíci spadl ze schodů a zabil se. Pro mě to byla strašná úleva. Říkala jsem si – aha tak to jsou asi ty boží mlýny!!! No a proto jsem se přihlásila na tuhle terapii. Byla to i poslední terapie, na které jsem nikdy během léčby nebyla. A jsem ze sebe už tak zoufalá, že jsem ochotná podstoupit všechno, abych už konečně přestala hrát.“

Šla jste na hagioterapii s nějakým očekáváním?

„Já nevím, jestli je to očekávání, ale potřebovala bych začít rozumět některým věcem ve svém životě. A tím, že je fotr mrtvej a já si to dlouhá léta přála, tak mě napadlo, že třeba tahle terapie mi ty věci, co se mi dějou, pomůže k tomu, aby se to už nedělo. Fakt jsem si myslela, že se budeme jenom modlit a říkat, co si přejeme a co ne...“

Tak to jste byla asi dost překvapená, ne?

„Tak to jo... Já koukala dost vyjeveně, jednak proto, že tam nebyl farář a taky že jsme neklečeli a nemodlili se... Před kostelem nás přivítal pan doktor, sympatickej, milej. Zavedl nás po schodech nahoru, zapálil kadidlo, přinesl dřevěnej meč, který mezi námi koluje, teda tím si předáváme slovo...

Začali jsme číst z Bible, příběh, jak jsme četli, tak jsem tomu vůbec nerozuměla, ale pan doktor nás navedl a převáděl na současnou dobu. To už jsem začala být v obraze... Hned první hagioterapie a byla to síla. Hned napoprvé jsme narazili na oběť, pocit viny... Pro mě to bylo hrozně těžký. Já jsem začala mluvit o tom zneužívání až na třetí léčbě a na skupině, životopisný skupině... Ještě dneska cítím tu úlevu, která potom přišla. A tady v tom kostele je to nějak jiný.

Jak jiný, Pavlo?

„Jednak je to jiný v tom, že fotr je mrtvej a já o tom mluvím tak nějak s úlevou. To prostředí je jiný, takový vznešený, posvátný, či co. Já se tam strašně dobře cítím, pan doktor Remeš je v klidu. Tak jsem si kolikrát říkala, proč jsem neměla třeba takovýhohle tátu?“

Co přesně tím myslíte?

„Myslím tím tátu, kterej vypadá normálně a chová se normálně. Nic víc a nic míň. Prostě tátu, kterej se o nás stará, je milej, pomáhá nám a zajímá se o nás. To by mi stačilo.“

Takže pan doktor tyhle vlastnosti podle vás má?

„Vždyť to říkám, je na nás hodnej, zajímá se o nás, v rámci hagioterapie naše názory vyslechne, neodsuzuje nás, občas nás popostrčí podívat se na určité věci i jinak. Některý holky jsou z něj na větvi, líbí se jim, pan doktor. Jdou na hagioterapii namalované a co nejlíp oblečené, ale já to takhle nemám. Nikdy to s chlapama takhle nemám.“

V čem vám, Pavlo, nejvíce hagioterapie pomohla?

„No určitě v tom, že se odvážím už vstoupit do kostela... Taky si myslím, že se ty věci - dobrý i hnusný dějou, co jsou lidi na zemi. A je to pořád dokola a jakoby se lidi z toho nechtěli poučit. Tak to je třeba to moje hraní... Taky pořád dokola... Jen jsem přišla na to, že za to nemůže nikdo jiný než já a jenom já s tím zase něco můžu udělat. Taky jsem zjistila, že jsem strašně vztahovačná a často se lituju. To jsem vždycky všechno svedla na to svoje dětství. Snad u jediné věci jsem se vztekala, ale teď už to vím, to je odpuštění. Nedokážu odpustit ani tátovi, co mi dělal, ani sobě, že jsem hrála a prohrála strašný

prachy.“

Takže se na svoje dětství, co se týká vašeho otce, díváte jinak?

„To je to, co mi nejde. Já mu nechci odpustit a nechci se vůbec zabývat tím, že bych se to snažila pochopit. To v žádném případě!!!“

A na jiná pro vás důležitá témata se díváte jinak?

„Myslím si, že jsem začala rozumět svojí závislosti. Teda, přiznala jsem, že hraju, kradu, lžu a to všechno je ne kvůli mému dětství, ale kvůli tomu, že hraju a neustále si něco namlouvám a lžu si do kapsy.“

Jsem hnusnej gambler. Já jsem to měla tak, že jsem věřila tomu, že stejně něco vyhraju a pak všem ukážu. Já to trochu otočila - jak jsem říkala ty věci z té terapie o té oběti, tak já bych chtěla obětovat svůj gambl, ne svůj život.“

Pavlo, jaká jiná terapie je pro vás v léčbě důležitá?

„Já jsem měla vždycky nejraději skupiny a muzikoterapii. Na skupinách jsem v prvních léčbách moc nemluvila, ale od asi třetí léčby jsem začala otevírat různé svoje problémy, to mi hodně pomáhalo. Teď mi skupiny taky dávají docela dost, ale jak už to tu znám, tak mám pocit, že někdy říkám věci tak, že si myslím, že to terapeuti chtějí slyšet. Je to blbost, já vím, ale já takhle prostě někdy funguju i venku. A na muzikoterapii se úplně uvolním, je mi dobře, jakoby jsem mimo realitu a ulítávám si. Je mi to příjemný, ale v životě je mi to na hovno.“

Chodila byste na hagioterapii i vícekrát, než jednou týdně?

„To nevím, nejsem si jistá. No, myslím, že takhle mi to vyhovuje akorát. Já potřebuju čas, abych to v sobě semlela a něco si z toho vzala. Na mě by to bylo moc, to bych asi nezvládla...“

Pavlo, přemýšlíte o tom, že byste chodila na hagioterapii i po léčbě?

„Já bych chtěla, ale ještě si musím promluvit s panem doktorem. Chci odejít z Prahy pryč, musím začít vydělávat prachy, splácet dluhy. Nevím, jestli je hagioterapie mimo Prahu. Určitě ale musím jít někam, kde budu mít doléčování, formou kombinace individuál a skupina. Když nebude možné chodit na hagioterapii, tak jsem si řekla, že si koupím Bibli a budu si z ní číst, protože už těm věcem víc rozumím a třeba si i vzpomenu při tom čtení na to, co nám k tomu pan doktor povídal.“

Markéto, vybrala jste si jako součást své léčby hagioterapii. Proč?

„Já jsem přišla z detoxu rovnou do programu a protože už jsem v léčbě poněkolkáté, tak jsem cíleně chtěla chodit na terapii k panu doktorovi Remešovi. Já už jsem na hagioterapii chodila, myslím si, že to bylo ve dvou léčbách. A vím, že jsem si tam venku vzpomněla na některé situace několikrát.“

Jaké to byly situace?

„Víte, já mám partnera, jsme spolu šest let. V září minulého roku ho sebrala doma zásahová jednotka za organizovaný zločin. Je ve vazbě, je to šílený, pořád na to myslím, proto jsem měla asi i tu recidivu.“

Vrátím se ale zpátky k těm situacím. Takže vina, trest, bezmoc, nespravedlnost, bolest, chtěla jsem se zabít... Strašně jsem chtěla dítě, chtěla jsem jít na umělé oplodnění a jsem v situaci, kdy je mi jasné, že dítě mít nebudu. Proč trest pro mě?“

Markéto, pomohla vám tedy vaše zkušenost z hagioterapie, když vám zavřeli přítele?

„Asi jsem dělala věci, které bych normálně nedělala, kdybych neměla tuhle zkušenost. Chodila jsem do kostela, sedla jsem si tam a plakala, jen jsem si přála, aby ho pustili a abych nezačala pít.“

Modlit se neumím, ale chtěla jsem si i vzpomenout na některý příběh z Bible, co jsme si s panem doktorem četli. To jsem si nevzpomněla, ale ten klid v tom kostele mi tu léčebnu připomněl. Teď já toužím po klidu, mám za sebou hnusnou recidivu, jsem strašně smutná a není mi dobře.“

Byl ještě nějaký důvod, proč chodíte na hagioterapii v této léčbě?

Přemýšlím, přemýšlím... Tak určitě mám hagioterapii spojenou s panem doktorem Remešem. Asi to umí, s náma ženskejma...“

Jak to myslíte?

„Helejte, já to už mám z těch léčeb jasný. Málokterá z nás má doma partnera, kterej je zlatíčko. Mám pocit, že si my, závislý ženy, vybíráme většinou grázlíky... A pan doktor patří právě mezi ty zlatíčka. Je moc příjemnej i blbý věci umí říct tak hezky. Já mám k němu důvěru. Je takovej kultivovanej, sympatickej chlap, vypadá pořád stejně od té

doby, co jsem ho viděla poprvé.“

Myslíte si, že jste si přišla na něco nového v průběhu hagioterapie? Na něco, co jste v minulých léčbách neřešila?

„To teda vím, je to to, že každý si musí nést následky za své činy. Je to totiž teď pro mě hodně osobní. Nemyslím tím svého partnera, ale sebe. Samozřejmě, že jsem si to promítala i na něho. Ale teď k sobě. Já jsem tu poslední recidivu zcela celou hodila na tu situaci, kterou jsem prožila při tom zatýkání. Všechno, co jsem pak vyváděla v té opilosti a taky v tom zoufalství, jsem dávala za vinu těm okolnostem... Ale až tady mi došlo, že vlastně jsem ty průsery dělala já a já si za to musím nést následky a já tu pohromu musím postupně vyřešit. A samozřejmě, že se mi s tím otevřela celá moje budoucnost.

To jak jsem už říkala - mateřství, které nenaplním, vůbec otázka smyslu života, taky mě napadlo, jestli má cenu dál žít, jestli mám právo si ho vzít, co dělat s bezmocí. To jsou asi ty zásadní otázky, které mě napadaly. Ale šlo to postupně... Na začátku léčby jsem byla ještě hodně uzavřená a byla jsem ve stavu, že jsem měla pocit, že nic nepotřebuju řešit. Teď na konci mám zase opačný, že bych ještě chtěla pokračovat v této terapii.“

Pokud to chápu dobře, chodila byste na hagioterapii častěji, než jednou týdně?

„Já určitě ano. Já tu nemám moc programů, o které stojím. Víím, že má smysl každý program. Jsem recidivistka, můžu to už posoudit. Mně se ten vkus na terapii nemění.“

Jaká terapie je tedy pro vás ještě důležitá?

„Zjistila jsem, že mi hodně pod kůži jde arteterapie. Myslela jsem si, že jsou to skupiny, ale s odstupem času jsem zjistila, že je to fakt arteterapie. Nedávno jsme měly nakreslit svoji závislost a mě to naprosto rozsekalo... Až mě to překvapilo, protože jsem tyhle stavy znala jenom při nebo po hagioterapii.“

Markéto, plánujete po léčbě dál docházet na hagioterapii?

„Ne, neplánuji, nemůžu si to z časových důvodů dovolit. Budu měnit zaměstnání, budu si muset vzít možná ještě jednu práci. Mám hodně problémů a já to opravdu vždycky měla tak, že jsem odešla z léčby a nikdo mě nikdy už neviděl na doléčování.“

Nemyslíte si, že je to chyba?

„Nemůžu říct, nemám srovnání. Jsou tu holky, co zrecidivovaly a chodily na doléčování. Ale já vím... Je to blbost, co říkám. Takhle, když o tom mluvíme, tak stejně

bych nejraději chodila za panem doktorem do kostela. Třeba aspoň nasát ten klid a ticho. Ale jak říkám, já to opravdu časově nezvládnou. A takhle, jak to teď říkám, tak je mi to i líto.“

Není třeba něco, co vám na hagioterapii nevyhovuje?

„Někdy se pozastavuju nad tím, jak jsou některé spolukolegyně tupé. Některé holky ani neumí pořádně číst nebo se chovají nevhodně, ale pan doktor to v klidu zvládne. Je to charisma, co z něho jde. Nevím, jestli by hagioterapie neměla být delší, ale ba ne, to by bylo už hodně náročné... Ne, ne. No je všechno, víc mě už nenapadá.“

Terezo, proč jste si vybrala hagioterapii, jako součást léčby závislosti?

„Já si to nevybrala. Poslala mě tam sestřička, jedna holka, co tam měla jít, tak jí bylo blbě, tak mě tam vyslali...“

Dobře, ale chodíte na hagioterapii už druhý měsíc, proč?

„No protože je to boží... Já tam poprvé koukala jako blázen, já netušila, že to je takovej úlet...“

Co si mám pod tím úletem představit?

„To že je to v kostele, vede to prej gynekolog, to mi holky řekly, když jsem tam šla poprvé. Taky to, že se tam začalo kouřit to kadidlo, je tam ten meč, no říkám, fakt hustý. Ale v duchu jsem si říkala, že nic horšího, než je ulice, mě asi už nepotká. Ze začátku jsem byla nesvá z toho ticha, jsem po toxický psychoze, tak mě to znervozňovalo. Ale pak už ne.“

Proč vás zarazilo to, že to vede gynekolog?

„Vám to asi přijde normální, já u takovýho doktora nikdy nebyla, jsem šest let na perníku, vím, kdo je gynekolog, ale nešlo mi to k sobě, chápete? Ale já se pak pana doktora ptala, jak to je a on mi to vysvětlil.“

Věděla jste, co je to hagioterapie?

„To ani náhodou, já jsem si fakt myslela, že se mi vrací psychoza... Jak jsem šla poprvé do toho kostela, tak mi to holky vysvětlovaly, ale moc jsem to nepobrala. Vlastně jsem to ani moc nevnímala, protože jsem byla venku a byla to pecka a potkaly jsme nějaký kluky... Tak jsem ani moc nevnímala, co mi kdo říká...? “

Dneska tomu významu hagioterapie rozumíte?

„Jé, to ne, ale vím, co se tam děje a co se děje se mnou. Pan doktor je někdy fakt hustej. Začneme číst a znovu a znovu a pak se zpotím, protože mi to někdy připomíná strašný věci, i který jsem i dělala.“

Já si moc nedělala z toho, že jsem okradla i svoji rodinu, jak jsem lhala, rvala se... A najednou mi to v tom kostele začalo docházet, že je to divný, že to tak mám. Pak jsem ale

začala cejtit, že mi to už není tak volný a že to nedávám. Já i brečím, po té terapii, ale většinou v posteli, když píšu deník a vzpomenu si na ten kostel. Taky mi je strašně líto, že se mnou nikdo z rodiny nemluví. Táta by se ještě dal, ale matka s babičkou jsou nasraný... Naposledy už po mně ani nechtěly, ať se jdu léčit a jenom řvaly, ať vypadnu. Já bych chtěla hrozně nějaké zase cít, od nich.

Já měla venku takovýho smažku, to bylo hovado. Nebyla jsem vlastně ještě asi zamilovaná. Beru fakt dlouho, mám úplně scvrklej mozek... Ale pan doktor je boží..."

Co tím myslíte?

„Je v klidu a neřeší, že fetuju, že jsem teda brala, kradla a tak... On mi řekl, tak se tam najdi a řekni mi, kde jsi v tom příběhu ty a proč si myslíš, že ty? Tak to lovím, teď se chytám, ale ze začátku, než mi to začalo vyhovovat..."

Co vám na té terapii vyhovuje?

„Určitě ten kostel, to je pro mě hustý, helejte, já byla skoro rok na ulici a nenapadlo mě jít do kostela. Teď já vlezu snad do každého. Něco v tom je, nevím, možná je to jen proto, že je to pro mě vzácný.

Pak je super pan doktor. Někdy není úplně naladěnej, teda spíš rejpavej... Ale strašně moc z nás chce vydolovat... To říkaly i holky. Líbí se mi i ty příběhy, v něčem mi to připomíná pohádky, jen jsou složitější a docela drsný. Už mi dlouho nikdo nečetl... Já jen teď chci, aby mi naši odpustili, tak to je moje velké téma. Povídali jsme si o odpuštění, ale mně to přijde docela jednoduchý. Já nic moc neřeším, tak by se naši na to taky mohli vykašlat... Bylo by to easy. No, kdyby to bylo tak jednoduchý, tak by to šlo. Já chápu, že to bylo drsný, co jsem dělala, ale zase si myslím, že když to jsou moji rodiče, tak vyměknou."

Terezo, dala jste si někdy na hagioterapii do souvislostí svůj život na drogách?

„To nevím. Jo, asi jo. Já jsem začala brát brzy, bylo to u nás na sídlišti, nic mě nebavilo. A pak přišlo peří. A to byl odstřel. Fake jsem brala skoro furt, moc si ani nepamatuju některý roky, ani když jsem měla osmnáctiny, tak si to nepamatuju.

Na terapii jsem přemýšlela, proč vlastně brát, proč ne. Tak je to nějak tak, že ty dobrý věci by měly fungovat tak, že se pak budou dít dobrý věci... No a naopak. Ale musím pro to něco udělat, abych to změnila. Já jsem se lekla té psychozy, tak teď mám z toho vítr, to bylo šílený... Melu asi blbosti, já nevím moc co dál.

Je něco, co vám na hagioterapii vadí?

„Nevadí mi nic, jen mi dlouho trvá, než pochopím některá slova a jejich význam.

S tím mám problém a to mi vadí. Taky mi vadí jedna alkoholička, jak čumí a všemu rozumí a dává to najevo. Strašně mě sere. A taky mi tam v kostele byla jednou zima. To je ende.“

Mohla byste mi, Terezo, říct, který terapeutický program je pro vás ještě důležitý?

„Já miluju cvičení, taneční terapie mě baví. Nejsem si jistá, že tomu tančení rozumím, ale tak si ulítávám. Skupina mě baví jen někdy, když neřešej mě. Nechci poslouchat, co mám a nemám, že musím do komunity, kam půjdu po léčbě a tak... Já to tam nedávám. Jak to mám vědět? Já si musím na ty věci přijít sama. Ale jinak se v některých holkách vidím... Některý jsou happy, některý jsou v prdeli, já jsem mezi.“

Chtěla byste, aby byla hagioterapie častěji než jednou za týden?

„Se musí dost přemejšlet, jsem z toho hotová, ještě i večer na to myslím. Asi ne, to by byl záhul... Chudák pan doktor, ten by se asi do toho taky nehrnul.“

Takže ne?

„Ne, ale ne protože mě to nebaví.“

Ráda bych se vás ještě zeptala, jestli jste více pochopila některá témata, která jste probírali na hagioterapii?

„Já na tom jsem furt bledě, ale nejvíc mě dostalo to odpuštění. Jestli jsem pochopila vinu, tak to jo. Taky jestli si člověk může vzít život, tak to bylo hustý, protože mě nenapadlo, že když beru, tak se zabívám. To je pro mě number one. Ale sebralo mě to. Představila jsem si mámu, jak je nešťastná... Taky jsem nikdy nepřemýšlela o tom, že jsem dcera a nějak bych se měla chovat k rodičům. Ale nejsem mudrc, já to nemám asi vůbec pospojovaný v tý hlavě.“

Napadlo vás hledat smysl života?

„Ne to vůbec ne. To je na mě furt složitý, to nedávám. Já tomu nerozumím, nechápu to. To bych potřebovala tady mít pana doktora, aby mi s tím pomohl, nedávám, fakt to nedávám.“

Terezo, určitě jste už slyšela něco o doléčování. Chci se vás zeptat, jestli uvažujete po léčbě chodit dál na hagioterapii?

„To jste mě zaskočila... Ne, já nevím, kam pudu, co budu jíst, nejsem schopná se

hnout z místa. Já jeden den chci, to je většinou po kostele, že si fakt myslím, že konečně už vím... , ale za dva dny je to jinak a neudělám nic... I ostatní terapeuti mi to říkají. Neuvažuju o ničem, jen se to dá počítat na minuty, to moje rozhodnutí, nevydrží to dýl. Já to dávám takhle.“

Čekáte na něco nebo na někoho, kdo vám pomůže?

„Čekám na naše, jestli třeba nepřijdou tady na návštěvu, potřebuju peníze a cigára, ale chci je i vidět. Nenapadá mě jinak nikdo, kdo by mi mohl pomoci. Jo, jedině když bych se ocitla v pohádce, ale to mě nepotká... Blbost, to není pro mě, asi budu zase na ulici. Nějak to dám. Buď nebudu brát nebo budu.“

Paní Jano, proč chodíte, v rámci své léčby, na hagioterapii?

„Jsem z věřící rodiny, já na to nikdy nebyla, nebavilo mě to, chodit do kostela. Tak jak jsem už starší, tak vzpomínám na mámu s tátou, na babičku s dědou... Nějak jsem si řekla, že by konečně měli ze mě radost. Já sama za sebe jsem moc detailně nevěděla, co mě čeká. Jen jsem věděla, že je to v kostele, to mi řekla paní staniční. Tak intuitivně jsem se rozhodla.“

Je něco, co jste od hagioterapie očekávala a očekáváte?

„Myslím pořád na to, jak a kdo mi pomůže z té situace, ve které jsem. Mám šílený dluhy, jde to do několika milionů. Děti mě nenáviděj, místo abych se starala o vnoučata a rekapitulovala svůj život, tak jsem po smrti manžela začala hrát. Tak mě to pohltilo, že jsem si opakovala to rčení - něco špatné, pro něco dobré. Už si to nemyslím. Zrestituovala jsem velký majetek, většinu jsem dala dětem a teď půjdu do azylového domu. Pokud mě tam vezmou. Já očekávám od té hagioterapie, že mě poradí, jak na ty moje děti. Měly by mít tu slušnost mi pomoci, taky jsem jim moc pomohla.“

Řekly mi, že když budu hrát dál, tak už je neuvídím. Ale to bylo tehdy, když se to moje hraní provalilo. Syn s dcerou poplatili dluhy, ale to nebyla ještě taková suma. Teď to prasklo znovu, protože jsem nesplácela známým, jak jsem měla, tak zavolali synovi.

Jano, zkuste, prosím, odpovědět na moji otázku.

„Tak na začátku jsem očekávala, že mi v tom kostele někdo pomůže a řekne mi, co dál. Ten název hagioterapie mi nic neříkal, holky na pokoji mi daly první informace. Já jsem na první terapii v kostele byla udivená a i nervozní. Já jsem nečekala, že ta terapie má svůj rituál, je to tam v takové zbožné náladě, ten klid má svoji váhu v té důležitosti toho prostředí. Myslela jsem si, že mám tak stažené hrdlo, že ze mě nevyleze ani slovo. Takže mi chvíli trvalo, než jsem se uvolnila a mohla mluvit. Pan doktor na mě ze začátku působil tak trochu přísně, ale to bylo asi tím, že tam holky tak trochu zlobily. Když už jsme ale začaly číst, tak to bylo už úplně jiné.“

V čem?

„Tak hlavně pan doktor čte, už jenom to je příjemný, vlastně je hezký i jak čteme my. Já mám asi velkou fantazii, protože vždycky když čtu knížku, tak rychle se přesouvám do děje... A tady to mám stejné, hned si živě představuju, jak to v tom biblickém příběhu bylo, naprosto to vidím reálně. I se mi o tom zdá... Hrozně mě překvapilo, jak to je přenosné do

dnešní doby... To mě strašně zasáhlo. Pan doktor to s námi umí, tak je to moc hezky strávený čas.“

V čem to s vámi pan doktor umí?

„Že umí vystihnout u každé z nás, momentálně jak se cítíme. Taky mi připadá, že se vždycky zeptá tak, že to přesně sedí na každou z nás. Je to někdy neuvěřitelné. Ty biblické příběhy jsou tak trefné a aktuální v současnosti, že mě to stále překvapuje... Jsou to tak těžká témata, já se v nich vidím. Ale na začátku jsem měla nějaký blok, jako takový, že jsem si nechtěla připustit, že se to týká i mě.“

Jaká to byla témata?

„Určitě pocit viny, přinášení oběti a věčný život. Já už teď na konci, teda před léčbou, jsem nechtěla žít. Ten zmar mého života pořád cítím, ale začala jsem přemýšlet o tom, jestli mám právo si vzít život nebo ne právo, ale jestli přeci jenom není jiné východisko. Když jsem o tom mluvila, tak si moc dobře uvědomuju, že to východisko je, ale otázkou je spíš, jestli to moje rozhodnutí, které udělám, taky naplním. To myslím tak, že musím teď překopat svůj život tak, že se budu muset hodně třeba uskrovnit, začít chodit do práce a další a další věci. To je to přinášení obětí.“

A já stále o sobě pochybuji, nejdřív jsem nevěděla, jestli to takhle chci, ale teď se spíš ptám, jestli to dokážu. Co mi nejde je taky to, abych zcela přijala to svoje hraní. Já se s tím nemůžu vůbec srovnat. Nechápu, co se se mnou děje, když vstoupím do herny. Najednou jsem někdo jiný. Pořád vidím strašnou beznaděj. I o tom si povídáme, ale mám tu beznaděj na více frontách. Jednak je v mém vztahu s dětmi, beznaděj zvládnout abstinenci, beznaděj v existenčních záležitostech. Tyhle všechny věci jsem měla, než manžel zemřel. Potom se to otočilo. Byla to pro mě možná zkouška, kterou jsem měla zvládnout, ale naprosto jsem pohořela. Já jsem nikdy nebyla moc aktivní, všechno tak nějak řídil a staral se můj muž. Pak si umřel a nechal to na mě.“

Mluvíte, Jano, o zátěžových situacích. Pomáhá vám hagioterapie v tom je lépe snášet?

„Tak nejdřív jsem si je musela přiznat, že ty problémy jsou. To mě každopádně hagioterapie pomohla. Jestli je lépe snáším, to asi taky, ale mám pocit, že v tu chvíli, v tom kostele, to je lepší, ale pak večer, když nad tím přemýšlím, tak je to horší. Ale jednoznačně mi pomohla najít tu naději, že jsem v situaci, která se dá řešit, sice to bude těžký, ale je to možné.“

Jano, navštěvovala byste hagioterapii častěji, než jednou týdně?

„Ano, já určitě. Jen tak přemýšlím, že by to bylo hodně pro mě náročné, ale to se nedá nic dělat.“

V čem myslíte tu náročnost?

„Mně trvá několik dní, než se z těch, promiňte mi, témat oklepu. Teď pláču i dost často, ale večery po terapii s panem doktorem propláču vždycky. Ale zase se mi i uleví, začnu to vidět i nadějně, mám pocit, že mě to alespoň trochu posunuje dál.“

Máte v léčbě ještě nějakou terapii, která je pro vás důležitá?

„Jsou to skupiny, tam se snažím o svých problémech mluvit, ale je to jiné. Já mám někdy pocit, že mluvím moc nebo špatně, holky ve skupině jsou někdy znuděné nebo řeknou, že mají svých starostí dost a nezajímá je, co říkám. Tohle se v kostele ještě nestalo. Ale ano, skupiny jsou taky pro mě důležité, našla jsem se tam taky. Jen si myslím, že hagioterapie jde víc pod kůži. Mě to víc bolí na hagioterapii.“

Jano, je něco, co vám na hagioterapii vadí?

„Tak přemýšlím, přemýšlím... Ne, nic mi tam nevadí, já tam mám pocit nějakého bezpečí, klidu a pravdy. Možná vám to přijde přitažené za vlasy, ale je to tak. Takhle bych si představovala zbytek svého života... klid, bezpečí a lásku. A právě o tohle všechno jsem přišla, díky tomu hraní. Pan doktor je tam pro nás takový ochranný štít.“

V čem si myslíte, že vás chrání?

„Před zlem, před tím, že by nás soudil a říkal, jaké jsme a jaké nejsme a jaké bychom měly být. On nás vede a chce, abychom se v tom našly samy. Nepodsouvá nám nic, respektuje naše činy, když to přeženu... Ale pro mě je cenné, že mě bere takovou jaká jsem a nepoučuje mě třeba v tom, co jsem měla udělat a tak... A já si toho vážím, musí to pro něj být taky hrozně náročné. Ale ta chuť nám pomoci je tam velká. Já ho obdivuji, že to dělá pro nás nuly, absolutně bezelstně.“

Přemýšlíte Jano, o tom, že byste i po léčbě chodila na hagioterapii?

„Tak to jste mě zaskočila... Já nevím, jestli to jde. No, ale to bych se musela zeptat pana doktora, jestli by to bylo vůbec možné a za jakých podmínek a tak. Já sice budu za tři týdny končit léčbu, ale ještě přesně ani nevím, kde budu bydlet... Musím si ještě zařídit psychiatra, doléčování, ale určitě bych dál na hagioterapii chodila, kdybych neměla tolik

problémů, kolik mám.“